

I

Maandag Ochtend

Stijn Goris had de kinderen naar school gebracht en reed naar zijn kantoor. Het was, zoals steeds, een druk weekend geweest bij de familie Goris. Zowel Stijn als Sacha hadden heen en weer gereden om hun kroost overal naartoe te brengen. Matthew, de oudste, trok meestal zijn plan en reed met de fiets naar de zwemclub en daarna naar de bibliotheek. Maar eergisteren was de regen met bakken naar beneden gevallen. Iedereen had stellig bedankt om met de hond te gaan wandelen, dus was het Stijn die zijn regenjas en waterdichte laarzen aantrok om Max uit te laten. Het arme beest kreeg een plastic jasje aange-trokken, niet omdat dit *fashionable* was, maar omdat Stijn en Sacha wilden voorkomen dat, eenmaal terug thuis, de hond zijn pels zou schudden en de hal binnen de kortste keren onder water zou staan.

Max had zich niet veel van het hondenweer aangetrokken en liep kwispelend voorop, stoppend aan elke boom waar hij uitgebreid de tijd nam om te snuffelen en zijn pootje op te heffen. Ondertussen liep het water van de paraplu in beekjes naar beneden. Na een tiental minuten kwamen ze aan zijn geliefkoosde plek, draaide de hond een paar keer rond zijn as en deed zijn boodschap. Toen Max klaar was, stak Stijn zijn hand in een plastic zakje, raapte de uitwerpselen op en knoopte het zakje dicht. Het verdween in de eerste vuilnisbak die hij

tegenkwam. Max maakte aanstalten nog verder te lopen, maar Stijn had er genoeg van en leidde het dier terug richting huis.

In de deuropening deed hij het jasje af en trok Max snel naar binnen. Matthew droogde de pootjes en de kop van de hond af. Goris vroeg zich af waarom hij het dier eigenlijk in huis had genomen. Hij kende het antwoord op de vraag maar al te goed: Max was een zwerver die bij een crimineel leefde, maar toen die achter de tralies verdween, was het beest opnieuw dakloos geworden en wenkte het asiel. De hond had Stijn intuïtief uitgekozen en was op hem toegelopen, en Goris was meteen bezwaken. Ondertussen had Max een eigen mand, met dekentjes en speelgoed, en was hij verknocht geraakt aan de kinderen, die in hem een speelkameraad hadden gevonden.

Stijn werd uit zijn mijmeringen gehaald door het gerinkel van zijn gsm en duwde de handsfree toets in.

‘Goris.’

‘Goedemorgen, Stijn, heb je een goed weekend gehad?’

Hij herkende de stem van zijn acoliet Stef Pauwels.

‘Druk, zoals altijd, Stef.’

‘Dat kan ik mij inbeelden. Ben je nog ver van kantoor?’

‘Ik ben in Laken.’

‘Zet er dan maar vaart achter, want graaf Hippolyte de Saint-Marc is dood aangetroffen in zijn woning aan de Franklin Rooseveltlaan.’

‘Wat is de doodsoorzaak?’

‘Vooralsnog onbekend. Maar de graaf verkeerde gisteravond nog in uitstekende gezondheid.’

‘Ja, hallo, daar gaan we ons toch niet mee bezighouden?’

‘Ik denk het wel,’ lachte Pauwels.

‘En wie zegt dat?’

‘De weduwe heeft met de premier gebeld, want die zijn close. De premier met de burgemeester, de burgemeester met

de korpschef en de korpschef met mij. We moeten alleen even gaan kijken om vast te stellen dat het om een natuurlijk overlijden gaat, en daarmee is de kous af. Ik dacht dat je wel mee zou willen?’

‘Och ja, dan ontsnap ik aan de briefing bij de korpschef. Stuur Wielemans daar maar heen.’

‘Ik zal het hem zeggen.’

‘Ik kom eraan.’

‘Tot zo, Stijn.’

Goris was het fileverkeer meer dan zat, en nu hij een gelegenheid had schakelde hij de sirene en de ingebouwde zwaailichten maar al te graag in. Binnen de kortste keren stond hij voor het commissariaat. Hij begroette de planton aan de ingangsdeur en liep de trappen naar de tweede étage op. Pauwels wachtte hem al op. Goris wierp zijn aktetas op zijn bureau en volgde Stef naar buiten. Ze stapten in de auto en reden naar de bovenstad, en vandaar naar het woonhuis van de graaf de Saint-Marc. Het was een bijzonder grote villa, gelegen op een prachtig landgoed in een van de duurste en chicste wijken van Brussel. Alleen extreem rijke mensen konden zich hier zo’n pand veroorloven.

‘Is er geen patrouille ter plaatse?’ vroeg Goris.

‘Nee, ik heb de meldkamer niet op de hoogte gebracht. Dit moet in alle discretie afgehandeld worden.’

‘Allee, het is enkel omdat ze een lange arm hebben dat wij het kunnen oplossen,’ foeterde Goris.

‘Tja, ik kan er ook niets aan doen.’

Ze stapten uit, liepen naar de voordeur en belden aan. De statige voordeur werd geopend door een butler in een keurig zwart pak.

‘Goris en Pauwels, recherche,’ zei Stijn en toonde zijn legitimatie.

‘Ah ja, komt u binnen. Mevrouw wacht op u in de salon.’

Beide chercheurs volgden de man naar binnen. Ze doorkruisten een grote hal en liepen verder. De butler in het zwarte pak klopte aan een deur en opende die. Hij liet Stijn en Stef binnengaan, waarna hij de deur achter hen opnieuw sloot. In de salon zat een vrouw in een zetel. Ze had duidelijk geweend. In een andere zetel zat een man, deftig gekleed. De vrouw stond recht en kwam naar Stijn en Stef toegelopen, die zich voorstelden.

‘Dank u dat u wilde komen. Ik ben Marie-Louise de Saint-Marc, de echtgenote van Hippolyte, en dit is mijn schoonbroer, Germain de Saint-Marc, de jongere broer van Hippolyte.’

Goris en Pauwels werden uitgenodigd om plaats te nemen.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg Stijn.

‘Zoals u gehoord hebt, is mijn man Hippolyte dood. Ik heb hem vanochtend aangetroffen op de vloer in zijn werkkamer. Eerst dacht ik dat hij bewusteloos was, maar hij voelde ijskoud aan. Ik heb dadelijk de huisarts gebeld en daarna mijn schoonbroer.’

‘Om hoe laat heeft u uw echtgenoot gevonden?’ vroeg Goris.

‘Ik ben wakker geworden om halfzes. Hippolyte lag niet in bed. Gisteravond zei hij dat hij nog wat werk te doen had en daarna zou komen slapen. Omdat hij vanochtend niet in bed lag, ben ik naar zijn werkkamer gaan kijken en daar heb ik hem gevonden.’

‘U heeft geen ziekenwagen gebeld?’

‘Nee, meneer. Ik wist meteen dat Hippolyte overleden was.’

‘Waarom dan de huisarts telefoneren?’

‘Ik hoopte dat hij de doodsoorzaak zou kunnen bepalen, want Hippolyte was een gezonde man. Hij verzorgde zich goed.’

Goris knikte.

‘De huisarts is langsgekomen en heeft gezegd dat Hippolyte waarschijnlijk gestorven is aan een gescheurde aneurysma van de buikslagader, maar ik kan dat niet geloven, meneer Goris. Hij zou toch symptomen moeten hebben gehad?’

‘Maar Marie-Louise,’ kwam Germain de Saint-Marc tussen, ‘dokter De Smet heeft toch gezegd dat zoiets plots kan gebeuren. Het is jammer, maar Hippolyte heeft ons verlaten. Het gaat om niet meer dan een spijtig overlijden.’

‘Dat zeg jij!’

‘Nee, dat zegt dokter De Smet.’

‘Heeft dokter De Smet het overlijden officieel vastgesteld?’ vroeg Goris.

‘Ja, meneer Goris.’

‘Mag ik de documenten zien?’

Marie-Louise stond recht, nam enkele papieren van de buffetkast en gaf ze aan Stijn. Terwijl hij ze bekeek, ging zijn aandacht meteen naar het formulier met de titel ‘Model 401’. Hij opende het en zag dat in het openbaar vak duidelijk ‘natuurlijk overlijden’ stond vermeld. Het document met de doodsoorzaak was dichtgeplakt onder de noemer ‘medisch geheim’. Stijn aarzelde niet en scheurde het open. ‘Gescheurd aneurysma van de abdominale aorta’, stond er te lezen.

‘Tja,’ zei Goris, ‘de huisarts is formeel. Hij heeft het inderdaad over een gescheurd aneurysma van de abdominale aorta. Dat is een natuurlijke doodsoorzaak.’

‘Ik geloof dat niet,’ hield Marie-Louise de Saint-Marc vol.

‘Wat gelooft u dan wel?’ vroeg Goris.

‘Dat Hippolyte vermoord is.’

‘Hoe dan?’

‘Dat weet ik niet. Dat is aan jullie om uit te zoeken.’

Goris zuchtte en keek Pauwels aan.

‘Laten we naar meneer de Saint-Marc gaan kijken,’ zei hij.

Ze volgden de weduwe de hal in en de trap op naar de eerste verdieping. Daar leidde ze Goris en Pauwels naar de werk-kamer van Hippolyte. Ze maakte aanstalten om de deur open te maken, maar Goris hield haar tegen. ‘Wij nemen het hier wel over. Wacht u beiden maar op de overloop.’

Goris en Pauwels gingen het kantoor binnen. Er stond een groot bureau in Lodewijk XIV-stijl. Er lagen papieren op, evenals een laptop die openstond. Het lichaam lag op de rug, naast de bureaustoel. Het eerste wat Goris opviel, was de verkramp-te houding van het slachtoffer. Zijn gezicht was in een grimas vertrokken en één hand lag op de buik, waarbij de graaf zijn trui stevig vasthield.

Het kantoor bestond verder uit een boekenkast en een kast waar ordners in stonden. Op de rug ervan stond telkens in sierlijk handschrift geschreven waarover het ging. Nergens zagen Goris noch Pauwels tekenen van wanorde of geweldple-ging.

‘Die man is duidelijk in helse pijn vertrokken,’ zei Pauwels.

‘Dat is het minste wat je kan zeggen,’ antwoordde Goris. ‘Ik neem aan dat er felle pijnen gepaard gaan met een gescheurd aneurysma.’

‘Wat denk je verder nog?’ vroeg Pauwels.

‘Niet veel, en jij?’

‘Een huisarts die zo’n vaststelling doet, is ofwel duizend procent zeker van zijn zaak, in de wetenschap dat zijn patiënt aan een aneurysma leed, vandaar zijn conclusie; ofwel heeft hij gegokt op basis van wat hij zag: de grimas op het gezicht en de hand op de buik.’

Stef keek Stijn aan.

‘Twijfel je?’

‘Ik weet het niet. Veel wetsdokters klagen steen en been dat

veel misdaden worden afgedaan als een natuurlijk overlijden. Maar in dit geval hebben we echt geen poot om op te staan. De weduwe is wakker geworden en merkte de afwezigheid van haar man op. Ze is gaan kijken en vond hem dood in zijn werkkamer. Van wanorde in zijn kantoor is geen sprake. Ook verder in het huis heeft niemand iets opgemerkt, anders zou de vrouw het ons wel hebben verteld. En ten slotte heeft de huisarts geen tekenen van geweld op het lichaam vastgesteld. Nee, ik denk dat we moeten uitgaan van een natuurlijk overlijden.'

Ze verlieten het kantoor en troffen de weduwe en de broer van het slachtoffer nog steeds op de overloop aan.

'Het spijt me, mevrouw,' zei Goris, 'maar we kunnen niets vaststellen dat wijst op een misdrijf. Uw echtgenoot is aan een natuurlijke doodsoorzaak overleden.'

'Ik geloof er niets van,' antwoordde de Saint-Marc. 'Kan er geen andere dokter het lichaam onderzoeken of een autopsie doen? Ik wil daar gerust voor betalen.'

'Ik zal in ieder geval een proces-verbaal opstellen om de feiten ter kennis te brengen van het parket, gelet op de notoriëteit van het slachtoffer. Daarbij kan ik aan onze wetsdokter vragen om het lichaam aan een uitwendig onderzoek te onderwerpen. Als hij tot dezelfde vaststellingen komt, dat houdt het voor ons op. U mag dan vrij over het lichaam beschikken en u kan zelf een obductie laten uitvoeren. De kosten zijn dan te uwen laste.'

'Dat maakt niet uit.'

'Goed, gaat u al maar naar de salon. Ik kom zo.'

Pauwels begeleidde het duo naar beneden. Goris bleef aan de deur van het kantoor staan en nam zijn gsm.

'Met De Winter, de beste wetsdokter ter wereld.'

Stijn schoot in de lach.

'Ik hoop dat je dat zegt omdat je wist dat ik het was.'

‘Ja, natuurlijk. Ik zag je nummer toch verschijnen.’

‘Uiteraard.’

‘Een moord voor mij?’

‘Niet echt, Jacques,’ antwoordde Goris en hij legde de situatie uit.

‘Als de huisarts daartoe besloot, dan moet hij wel zeker van zijn stuk zijn geweest. Hij zal wel geweten hebben dat het slachtoffer aan een aneurysma leed.’

‘Wordt zoiets dan niet onmiddellijk geopereerd?’

‘Och, daar kan ik niet met ja of neen op antwoorden. Alles hangt af van de grootte van het aneurysma. In sommige gevallen wordt er dadelijk ingegrepen en wordt het beschadigde bloedvat vervangen door een kunstmatige bloedvatprothese, of wordt er endovasculair geopereerd door het plaatsen van een stent-graft om minder invasief te werk te gaan. Maar uiteraard moet de patiënt daarmee instemmen.’

‘Ik begrijp het.’

‘Wil je dat ik langskom?’

‘Ja, want ik heb het model 401 opengemaakt. Er moet een nieuw document worden opgesteld.’

‘In orde. Over een klein uurtje ben ik er.’

‘Dank je wel, Jacques.’

Stijn liep naar beneden en begaf zich naar de salon.

‘Ik heb met onze wetsdokter gebeld. Hij komt langs en zal het lichaam uitwendig onderzoeken. Laten we zijn komst afwachten.’

‘Dank u,’ antwoordde de weduwe. ‘Wil er iemand iets drinken? Koffie, thee, een borrel...?’

‘Koffie graag,’ zei Goris.

‘Voor mij ook,’ antwoordde Pauwels.

De Saint-Marc stond op, opende de salondeur en vroeg de butler om drank te brengen.

‘Wat was het beroep van uw echtgenoot?’ vroeg Goris toen de vrouw opnieuw plaats had genomen.

‘Hij is... was burgerlijk ingenieur van opleiding, maar had van zijn vader honderden aandelen in bedrijven geërfd. Hij heeft die één voor één bezocht en er op basis van zijn opleiding hervormingen doorgevoerd die tot verhoging van de winst leidden. Zo werd hij overal medebestuurder, bij sommige schopte hij het zelfs tot voorzitter van de raad van bestuur.’

‘In hoeveel bedrijven precies had hij aandelen en wat voor bedrijven zijn het?’

‘Ik denk dat het er wel een twintigtal zijn. Het gaat om een mengelmoes: van techbedrijven over voeding en elektro tot zelfs staalverwerking. Hij heeft ze samen ondergebracht in een holding, die gemakkelijker te besturen viel.’

‘En fiscaal interessanter was. Hij verdiende dus goed?’

‘Ja, financieel zat het heel goed.’

Goris wendde zich tot Germain de Saint-Marc.

‘En u, meneer, heeft u dan ook zoveel aandelen geërfd?’

De man keek Goris met een vertrokken gezicht aan.

‘Nee, meneer, in onze familie is het traditie dat de eerstgeborene met de volle buit gaat lopen. De jongere broer moet zich tevreden stellen met een maandelijks rente. Ik ben maar de reserve, om het met de woorden van prins Harry te zeggen.’

‘Wie betaalt die rente uit?’

‘Hippolyte natuurlijk. Hij moet een deel van zijn winst afstaan.’

‘En wie heeft die rente vastgelegd?’ vroeg Pauwels.

‘Onze vader natuurlijk, in zijn testament. Gelukkig voor mij is hierin ook opgenomen dat de rente geïndexeerd wordt.’

‘Kan u er goed van leven?’

‘Het is te zeggen: net voldoende.’

‘Komaan, Germain, je overdrijft. Je krijgt zo’n tienduizend

euro netto per maand. Het zal dus wel eerder aan je levensstijl liggen.'

'En hoeveel verdient Hippolyte? Het tienvoudige? Het twintigvoudige? Het dertigvoudige?'

'Dat doet hier niet ter zake,' kwam Goris tussenbeide. 'Heeft u kinderen, mevrouw?'

'Nee, meneer Goris. Dat geluk werd ons niet gegund.'

'Wie erft dan de aandelen en de bestuurdersposten?'

'Hij!' antwoordde ze.

'Wat weet jij daarvan?' beet Germain terug.

'Hippolyte zou de familie nooit benadelen. Dat betekent dus dat jij de aandelen zal erven,' antwoordde Marie-Louise.

'Ik veronderstel dat meneer de graaf zijn zaken wel geregeld zal hebben,' suste Goris het akkefietje.

'Ik hoop het voor mij,' reageerde Marie-Louise, 'zo niet sta ik op straat.

'Zo dramatisch,' zei Germain.

Er werd op de deur geklopt.

'Entrez!' zei de gravin.

De butler kwam binnen.

'Dokter De Winter biedt zich aan voor meneer Goris.'

'Ah, onze wetsdokter is er al,' antwoordde Stijn en stond recht. Hij liep de salon uit en trof Jacques De Winter in de hal.

'Dag Jacques.'

'Dag Stijn. Zullen we er direct aan beginnen?'

'Ja, kom maar mee.'

Goris vergezelde de arts naar de werkkamer terwijl Pauwels bij de twee kemphanen bleef. Stijn opende de deur en liet de arts als eerste naar binnen.

De Winter bekeek het lichaam en knikte.

'Wie is de huisarts?'

‘Dokter De Smet,’ en hij overhandigde het model 401.

De Winter nam zijn telefoon en belde meteen naar de huisarts. Hij zette het toestel op handsfree, zodat Stijn kon meeluisteren.

‘Dokter De Smet.’

‘Goedemorgen, confrater, dokter De Winter, wetsarts. Ik bevind mij momenteel bij de heer Hippolyte de Saint-Marc, waarvan u deze ochtend de dood heeft vastgesteld.’

‘Euh... euh... ja, dat klopt.’

‘Ik lees op het model 401 dat u een gescheurd abdominaal aneurysma als doodsoorzaak opgeeft. U, als huisarts, kent uw patiënt het best. Wordt meneer de Saint-Marc gediagnosticeerd met een aneurysma?’

‘Euh... nee, maar aan de positie van het lichaam, de verkrampte houding en de faciale grimas, kon ik duidelijk opmaken dat het om een gescheurd abdominaal aneurysma ging.’

‘Een dodelijke maagbloeding kan dezelfde symptomen opleveren, confrater. Daarom verwondert het mij dat u zo zeker bent van uw stuk.’

‘Dat leek me het meest waarschijnlijke. Ik heb het lichaam grondig onderzocht en ik heb nergens sporen van geweld, wurging of beperking van beweging vastgesteld.’

‘Heeft u het lichaam dan terug aangekleed?’

‘Wat bedoelt u?’

‘Het lichaam, zoals ik het nu zie, is volledig gekleed. Als u, zoals u beweert, het lijk op geweldsporen heeft onderzocht, moet u de overledene toch hebben uitgekleet. Hoe kan u anders hematomen, schaafwonden of andere verwondingen hebben vastgesteld?’

‘Maar de kleding was niet beschadigd. Bij schaafwonden is kapotte of beschadigde kledij de eerste indicatie’

De Winter zuchtte.

‘Als u nog eens zo iets tegenkomt, maak dan een formulier IHC op, zodat een bevoegd arts de vaststellingen kan doen.’

‘Maar... maar... er is geen sprake van een gewelddadige dood.’

‘Dat is inderdaad heel waarschijnlijk, maar uw vaststellingen, confrater, berusten op giswerk en op onvoldoende toetsing aan de realiteit. Ik herhaal: doe in het vervolg beroep op een bevoegd arts, want als ik geen natuurlijke doodsoorzaak vind, dan heeft u een groot probleem. Tot genoegen, confrater.’

De Winter hing op.

‘Wat was dat?’ vroeg Goris.

‘Die huisarts heeft natuurlijk te goeder trouw gehandeld. Het was zijn patiënt, waarschijnlijk had hij wel een of ander kwaaltje en dacht hij dat het om een natuurlijke dood ging. Daarom heeft hij ook het slachtoffer niet ontkleed.’

‘Maar dat is toch absurd?’

‘Ja, Stijn, maar het gebeurt dikwijls dat een moord op die manier omgebogen wordt in een natuurlijk overlijden. Ik vind eigenlijk dat bij elk overlijden een wetsdokter zou moeten langskomen.’

‘Ik vrees dat jullie dan veel werk zouden hebben. Denk maar aan de tientallen dagelijkse doden in elk ziekenhuis van het land.’

‘Dat klopt, maar elk ziekenhuis beschikt over een patholoog-anatoom. Die kan het onderzoek doen en meestal is bij het lezen van het dossier de doodsoorzaak al duidelijk. Denk maar aan terminale kankers, hartfalen, gescheurd aneurysma, en ga zo maar verder. Nee, het zou niet veel extra tijd kosten, maar een verdacht overlijden zou zo kunnen worden uitgesloten.’

De Winter ging op zijn knieën zitten en trok de coltrui van

de graaf omhoog, samen met het onderhemdje. Hij betastte eerst het lichaam, in het bijzonder het abdomen. Hij onderzocht vervolgens nauwkeurig het bovenlichaam en zette de overledene recht, zodat hij de rug kon inspecteren. Daarna trok De Winter de coltrui terug naar omlaag. Ten slotte opende hij de broek en trok die naar beneden, samen met de onderbroek. Jacques bekeek het geslachtsdeel en de benen, waarna hij de man terug aankleedde. Hij stond op.

‘Op één punt heeft De Smet het bij het rechte eind: er zijn geen geweldsporen op het lichaam te vinden.’

‘Dus toch een natuurlijk overlijden?’ vroeg Goris.

‘Op het eerste zicht wel, maar ik heb mijn twijfels over de doodsoorzaak.’

‘De weduwe stuurt aan op een autopsie.’

‘Ik denk niet dat het parket een onderzoeksrechter zal vorderen.’

‘Dat is sowieso zeker, maar ze wil er zelf voor betalen.’

‘Als we het als een natuurlijk overlijden beschouwen, mag ze over het lijk beschikken en kan er een obductie plaatsvinden.’

‘Jij?’

‘Ja, ik kan dit doen, natuurlijk, maar ze heeft de vrije keuze.’

‘Hoeveel kost een autopsie, Jacques?’

‘Ik reken Justitie standaard duizend vijfhonderd euro aan, maar dat bedrag kan oplopen als er ook een toxicologisch onderzoek bijkomt.’

‘Ik denk dat ze dat graag zal betalen. Kom, laten we naar beneden gaan.’

Goris stapte met De Winter de salon binnen.

‘Mevrouw de Saint-Marc, ik stel u dokter De Winter voor. Hij is de wetsarts. We zijn net klaar met het uitwendig onderzoek van het lichaam van uw echtgenoot.’

‘En?’ vroeg ze.

‘Wel, mevrouw,’ antwoordde De Winter, ‘het lijkt erop dat uw echtgenoot een natuurlijke dood is gestorven. Ik heb geen enkel geweldspoor gevonden. Maar over de doodsoorzaak kan ik geen uitsluitsel geven zolang er geen obductie is uitgevoerd.’

‘Ik wil een autopsie.’

‘Maar enfin, Marie-Louise, dat is weggegooid geld. Dit is al de tweede dokter die zegt dat het om een natuurlijk overlijden gaat.’

‘Dokter De Winter, kan u een autopsie uitvoeren?’

‘Ja, mevrouw, ik heb daar het benodigde laboratorium voor.’

‘Goed, dan verzoek ik u om een obductie te doen.’

‘Zoals u wilt. Ik moet u wel waarschuwen dat dit u aardig wat geld zal kosten.’

‘Het mag kosten wat het wil.’

‘Ik zal een begrafenisondernemer vragen om het lichaam weg te halen en naar mijn lab te vervoeren.’

‘Dank u, dokter. Laat mij uw honorarium naderhand maar geworden.’

‘Ik zal alles factureren na de autopsie en u de vereiste documenten bezorgen waarmee u uw echtgenoot kan begraven.’

Marie-Louise de Saint-Marc knikte opgelucht. Het was alsof er een gewicht van haar schouders viel. Ze had haar slag thuisgehaald.

‘Ik vind het weggesmeten geld, Marie-Louise,’ zei Germain.

‘Wees gerust, het zal niet van de activa van Hippolyte komen. Ik zal het wel uit mijn eigen zak betalen.’

Germain de Saint-Marc haalde de schouders op.

‘Wij kunnen niets meer doen, mevrouw,’ zei Goris. ‘U regelt vanaf nu alles met dokter De Winter.’

‘Dank u, meneer Goris.’

Stijn en Stef namen afscheid en verlieten het pand.

‘Hoe kan je zo geobsedeerd zijn?’ vroeg Pauwels.

‘Ze wil zekerheid en ze heeft de mogelijkheid om die te kopen.’

‘Ja, maar als twee dokters zeggen dat het om een natuurlijk overlijden gaat, waarom dan nog aandringen?’

‘Dat gaat zo als je verdriet hebt, Stef,’ antwoordde Goris. ‘De emoties nemen de overhand en ze zal pas gerustgesteld zijn als de obductie is uitgevoerd en ze de werkelijke doodsoorzaak kent.’

‘Wat moet ik aan Boogaerts zeggen?’

‘De waarheid: stel een verslag op, zeg dat we De Winter hebben gevorderd en dat hij op vraag van de weduwe een autopsie zal uitvoeren.’

‘Oké.’

Een twintigtal minuten later reed Pauwels de ondergrondse garage aan de Kolenmarkt in en parkeerde de auto. Ze gingen elk naar hun kantoor.

‘Hallo! Zal het gaan ja?’ vroeg Wielemans. ‘Jullie vertrekken naar een moord en ik kan het gaan uitleggen bij de korpschef.’

‘Rustig, Michaël,’ zei Goris. ‘Het was helemaal geen moord, maar een natuurlijk overlijden. Het slachtoffer had connecties. Dat is alles.’

‘Heb je Boogaerts al ingelicht?’

‘Ik maak een verslag op,’ zei Pauwels.

‘Bel hem liever. Hij zit op hete kolen.’

‘Zal ik doen.’

Het was al bijna middag. Goris besloot om zijn lunchbox aan te spreken en at het slaatje en de tomaten met grijze garnalen met lange tanden op. Frieten zouden hier goed bij passen, dacht hij.